ἂν δὲν παράσταινα ἐκεῖνο τὸ βράδυ, θὰ μ' ἔδιωχνε... Καὶ τί θὰ γενόμουν τότε ; Τί θὰ γενότανε τὸ παιδί μου, ἂν θὰ γλύτωνε ; Πῶς θὰ τὸ συντηροῦσα χωρὶς δουλειά ; Μοῦ ἦρθε τότε σὰν τρέλλα. Ἔκλαιγα καὶ γελοῦσα, ἱκετεύοντας μάταια πάντα τὸ διευθυντή μου. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ὁ ἀπάισιος αὐτὸς κακοῦργος με ἀπέσπασε ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ παιδιοῦ μου καὶ, σπρώχνοντάς με, μὲ ἔβγαλε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.... Ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ στολιστῶ, νὰ βαφτῶ καὶ νὰ λάβω μέρος στὴν παράσταση, ἐνῶ τὸ παιδί μου πέθαινε... Πῶς δὲν ξέσπασα ἐκεῖνο τὸ βράδυ σὲ λυγμούς, ἐνῶ ὁ κόσμος μὲ χειροκροτοῦσε ; Πῶς δὲν λιποθύμησα ἐπάνω στ' ἄλογό μου....

»Ὅταν ξαναγύρισα μετὰ τὴν παράσταση κοντὰ στὸ παιδί μου, ἀλλοίμονο, ἦταν νεκρό... Ναί, κύριε, εἶχε πεθάνει, ἐνῶ ἐγὼ ἔλειπα, χωρὶς νὰ τὸ φιλήσω, χωρὶς νὰ τὸ χαϊδέψω, μόνο, ὁλομόναχο. Καταλαβαίνετε ;.... Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ἔγινα σὰν τρελλή. Καὶ ἀπὸ τότε δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ἡσυχάσω οὔτε στιγμή.... Καὶ ὅμως κάθε βράδυ πρέπει νὰ ἐξασκῶ αὐτὸ τὸ πρόστυχο ἐπάγγελμα, πρέπει νὰ γελάω καὶ νὰ τηδάω, μὲ τὴν ἀπελπισία καὶ τὸ μῖσος στὴν καρδιά. Τὸ κάνω αὐτό, γιατὶ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Φανταστῆτε, ὅτι χωστάω ἀκόμα τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας τοῦ παιδιοῦ μου. Κι' ὁ ἀπαίσιος διευθυντής μου δὲν μοῦ δίνει ποτὲ ἕνα ἀρκετὸ ποσὸν χρημάτων. Μοῦ τὰ δίνει λίγα—λίγα, γιὰ νὰ μ' ἔχη πάντα σκλάβα του, γιατὶ χωρὶς ἐμένα, δὲν μπορεῖ νὰ τραβήξη κόσμο....»

Ἡ δυστυχισμένη γυναίκα σώπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε πάλι, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔλαμταν :

—Μένω ὅμως στὸ θιασό του καὶ γιὰ κάτι ἄλλο... Πρὸ πάντων γι' αὐτό !.... Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ !... Ὦ, ναί, θὰ ἐκδικηθῶ... Εἶνε καιρὸς ποὺ τὸ σχεδιάζω αὐτό. Θὰ ἐκδικηθῶ !... Δὲν ξέρω πότε.... Ἴσως ἀπόψε, ἴσως αὔριο. Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ !...

Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς πῶ καὶ πῶς νὰ τὴν παρηγορήσω. Μιλοῦσε τὰ Γαλλικὰ μὲ ἀρκετὴ εὐχέρεια, ἀλλὰ ἡ προφορά της φανέρωνε, ὅτι ἦταν ξένη.

—Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ; τὴ ρώτησα.

—Εἶμαι Ἑλληνίς, μοῦ ἀπάντησε.

Ἑλληνίς ! Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω αὐτὸ ἀπὸ τὸ ὄνομά της καὶ τὰ ὡραία της χαρακτηριστικά, τὰ τόσο ἐκφραστικά.

—Ἄχ, εἶπε πάλι ἡ ὡραία Ἑλληνίς, ἤμουν πολὺ αἰσθηματική καὶ γι' αὐτὸ στάθηκα πολὺ ἄτυχη στὴ ζωή μου. Εἶμαι ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὰ ἔτυχε κάποτε νὰ περάση ἀπ' τὴν πατρίδα μου τὸ ἱπποδρόμιο, στὸ ὁποῖο ἐργάζομαι τώρα, κι' ἐρωτεύτηκα τὸν βιολιστή του.... Χωρὶς νὰ διστάσω καθόλου, τὸν ἀκολούθησα καὶ παντρευτήκαμε. Κι' γονεῖς μου δὲν ἤθελαν πειὰ νὰ μὲ ξέρουν. Τὸ παιδί μας ἦταν ἡ μόνη μου παρηγοριά, ὅταν ἔχασα τὸν ἄντρα μου. Τώρα, μόνο ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως μὲ κρατάει στὴ ζωή. Ἂν σᾶς τὰ εἶπα ὅλ' αὐτά, σᾶς τὰ εἶπα γιατὶ νιώθω, ὅτι μὲ λυπᾶστε.... Μὰ πρέπει νὰ πηγαίνω... Ἤρθα ἐδῶ γιὰ ν' ἀναστεύσω λίγον ἀέρα. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς δὲν ἔστειλαν ἀκόμα κανένα νὰ μὲ ζητήση.... Χαίρετε, κύριε. Σᾶς εὐχαριστῶ, γιατὶ εἴχατε τὴν ὑπομονὴ νὰ μ' ἀκούσετε....

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε γρήγορα—γρήγορα, ἀνάλαφρη σὰν νεράϊδα. Σὲ λίγο κι' ἐγὼ ξαναγύρισα στὸ ἱπποδρόμιο.

Ἡ Ἑρμόνη αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε νὰ ἐκτελέση ἕνα πολὺ δύσκολο γύμασμα. Ὄρθια, ἐπάνω στὸ ἄλογό της, ἔπαιζε μὲ ἀναμμένα μαχαίρια. Τὰ πετοῦσε ψηλὰ καὶ τὰ ξανάπιανε, χωρὶς νὰ καίγεται καὶ χωρὶς νὰ πληγώνεται, ἐνῶ τ' ἄλογό της ἔτρεχε πάντα. Καὶ ἔξαφνα συνέβη ἐκεῖνο ποὺ κανεὶς δὲν περίμενε.... Κάτι τρομερὸ καὶ ἀφάνταστο.... Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς περνοῦσε μποστά ἀπ' τὸ διευθυντή, χωρὶς νὰ σταματήση καθόλου τὸ ἄλογό της, τοῦ πέταξε ἕνα μαχαῖρι στὸ στῆθος !....

Τὸ μαχαῖρι τὸν ἤβρε κατάκαρδα. Ὁ διευθυντὴς προσπάθησε γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὸ τραβήξη, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε καὶ σωριάστηκε κάτω... Τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ φωνάζη καὶ νὰ βρίζη τὴν Ἑρμόνη. Μὰ αὐτή, γελῶντας τώρα σαρκαστικά, ἐξακολουθοῦσε νὰ παίζη μὲ τὰ μαχαίρια ἐπάνω στ' ἄλογό της. Κι' ὅταν ἀκούσ κάποιος τζόκεϊ τοῦ Ἱπποδρομίου τὴν πληγίασε καὶ θέλησε νὰ τὴ σταματήση, αὐτὴ γρήγορα—γρήγορα ἔμπηξε ἕνα μαχαῖρι στὴν καρδιά της κι' ἔπεσε νεκρὴ κάτω ἀπ' τ' ἄλογό της...

Ὅσα χρόνια κι' ἂν ζήσω, δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία. Κι' ὅταν ἀκούω κάποτε μερικοὺς νέους νὰ μιλοῦν ἐπιπόλαια γιὰ τὶς γυναῖκες τῶν Ἱπποδρομίων, τοὺς λέω :

—Σωπᾶτε !... Σωπᾶτε !... Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε τί δράματα μποροῦν νὰ κρύβουν μέσα στὶς καρδιές τους ἡ γυναῖκες αὐτές, ποὺ σκορπίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαμόγελα καὶ φιλιά.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πῶς ὀνειρεύεται τὸν μέλλοντα σύζυγό της ἡ δίς Ἀλίκη Διπλαράκου. Ἔξυπνον, μυαλωμένον, Ἕλληνα, ἀλλὰ ὄχι καὶ γέρο. Ἡ Κεφαλληνία ἐπὶ Ἐνετοκρατίας. Ἡ δράσις ἑνὸς Ἕλληνος ἀστυνομικοῦ. Ὁ Χωραφᾶς στὴ Βενετία. Ὁ θρίαμβός του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὴν δεσποινίδα Ἀλίκη Διπλαράκου, Μὶς Εὐρώπη τοῦ 1930, ρώτησαν οἱ δημοσιογράφοι στὴν Ἀμερική, ὅπου βρίσκεται ἐπὶ μῆνας τώρα :

—Ἔχετε στὸ νοῦ σας νὰ παντρευτῆτε, δεσποινίς ;

—Ὅταν ἔρθη ἡ ὥρα.... ἀπάντησε ἡ δὶς Διπλαράκου.

—Καὶ φαντάζεστε τὸν μέλλοντα σύζυγό σας, ἀντάξιό σας στὴν ὠμορφιὰ καὶ στὴ φήμη ; τὴν ξαναρώτησαν.

—Στὶς περισσότερες γυναῖκες, δὲν ἀρέσει πολὺ ἡ ὠμορφιὰ στὸν ἄντρα. Δὲν τὸν θέλουν βέβαια κακόμουτρο καὶ ἀσουλούπωτο, ἀλλὰ καὶ δὲν ὀνειρεύονται διαρκῶς τὸν Ἄδωνι. Ὅσο γιὰ μένα, θαυμάζω τὸ πνεῦμα καὶ ἐκτιμῶ τοὺς πνευματώδεις ἀνθρώπους....

—Τότε, θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε, δεσποινίς, μιὰ ἐρώτηση. Ἀφοῦ θαυμάζετε τοὺς πνευματώδεις ἀνθρώπους, τί θὰ ἀπαντούσατε στὸν Μπέρναρ Σόου, ἂν ἦταν ἐλεύθερος καὶ ζητοῦσε τὴν χεῖρα σας ;

—Θὰ τοῦ ἔλεγα «ὄχι», πρῶτον γιατὶ εἶνε Ἄγγλος κι' ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρω συμπατριώτη μου, καὶ δεύτερον γιατὶ εἶνε γέρος....

—Τί θὰ ἐλέγατε, τότε, γιὰ τὸν κ. Μωραϊτίνη ποὖναι συμπατριώτης σας ;

—Πάλι ὄχι ! ξαναπάντησε ἡ Μὶς Εὐρώπη. Γιὰ τὸν κ. Τῖτο Μωραϊτίνη, ποὺ εἶνε Ἕλληνας, δὲν ὑφίσταται βέβαια ὁ πρῶτος λόγος. Ὑφίσταται ὅμως —φεῦ !— ὁ δεύτερος....

* * *

Μιὰ φορά, ὅταν ἡ Κεφαλληνία ἦταν ὑπὸ τὸν ζυγὸ τῆς Ἐνετίας, ἡ τάξις στὴ νῆσο εἶχε διασαλευθεῖ καὶ ἐγκλήματα μεγάλα καὶ ληστεῖες ἐλάμβαναν χώραν κάθε μέρα.

Ἡ Ἐνετικὴ διοίκησις, ἀπελπισθεῖσα ἀπ' τὰ ὄργανά της, ἀποφάσισε γιὰ νὰ ἐπαναφέρη τὴν τάξι, νὰ προσλάβη στὴν ὑπηρεσία της Κεφαλλονῖτες, οἱ ὁποῖοι καὶ διακρίθηκαν πραγματικῶς στὴ δουλειὰ αὐτή.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μάλιστα, ὁ Χωραφᾶς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀναλάβει τὴν ἀστυνομία, τόσο καλὰ ἐργάστηκε, ποὺ σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα κατώρθωσε νὰ καθαρίση τὸ νησὶ ἀπ' τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα καὶ νὰ ἐπαναφέρη τὴν ἡσυχία καὶ τὴν τάξι.

Ὁ Δόγης τῆς Βενετίας, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε ἀπὸ τὶς ἐπίσημες ἐκθέσεις τὴν κατάσταση τῆς Κεφαλληνίας, ἄμα ἔμαθε ὅτι ἐξασφαλίστηκε ἡ ἡσυχία καὶ ἡ τάξις στὸ νησί, ζήτησε σχετικὲς πληροφορίες ἀπὸ τὸ Βενετσιάνο διοικητή.

Ὁ διοικητὴς τοῦ ἀπάντησε, ὅτι ἡ ἐπιτυχία ὀφείλεται στὸν νέο διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, τὸν Ἕλληνα Χωραφᾶ, τὸν ὁποῖο καὶ συνέστησε στὸ Δόγη ὡς «ζενὶ» ἀστυνομικό.

Ὁ Δόγης σκέφτηκε τότε νὰ καλέση τὸ Χωραφᾶ στὴ Βενετία, γιατὶ κι' ἐκεῖ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ὀργίαζαν κυριολεκτικῶς.

Πράγματι δὲ ὁ Χωραφᾶς πῆγε στὴ Βενετία καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του.

Οἱ Βενετσιάνοι, ποὺ δυσαρεστήθηκαν γιὰ τὸ διορισμὸ αὐτόν, θέλοντας νὰ εἰρωνευτοῦν τὸν Ἕλληνα διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας, ἔγραψαν μιὰ νύχτα σὲ διάφορα μέρη τῆς πόλεως :

Ἔ βενοῦτο Χωραφᾶ,
βεντεράμο κόζα φά!

Δηλαδή :

Ἤρθε καὶ ὁ Χωραφᾶς,
νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνη!

Καὶ ὅμως, ὁ Ἕλλην διευθυντὴς τῆς Βενετσιάνικης ἀστυνομίας ἐργάστηκε τόσο εὐσυνείδητα καὶ τόσο συστηματικά, ὥστε μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, ἐξασφάλισε ζηλευτὴ τάξι στὴ Βενετία, τὴν ὁποία τρομοκρατοῦσαν ὡς τότε τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα. Κατόπιν αὐτοῦ, οἱ ἴδιοι Βενετσιάνοι, ποὺ εἰρωνεύτηκαν στὴν ἀρχὴ τὸν Ἕλληνα ἀστυνομικό, ἔγραψαν μιὰ νύχτα πάλι στοὺς τοίχους :

Ἔ βενοῦτο Χωραφᾶ,
ἀμπιάμο βίστο κόζα φά.

Ἤτοι :
«*Ἤρθε ὁ Χωραφᾶς καὶ εἴδαμε τί ἔκαμε.*»

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

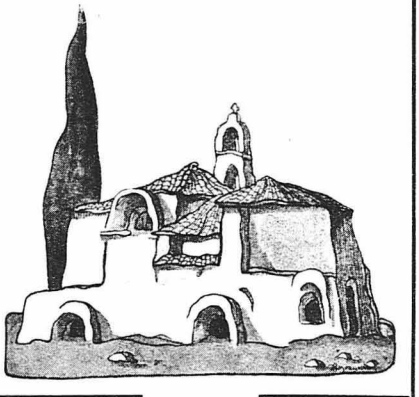

Ὁ Ἅγιος Ἀνδρέας τῆς Πύλου
(Σκίτσο τοῦ κ. Π. Βαλσαμάκη)